

Ar.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

P.

W.

S.

C.

C.

C.

C.

S.

S.

B.

S.

S.

S.

C.

T.

F.

B.

W.

W.

S.

v.

S.

F.

R.

DISSERTATIO INAUGURALIS IURIDICA 29

**DE MINORENNI
IN CAUSA CRIMINALI
AD PRÆSTANDVM JVRAMEN-
TVM PURGATORIVM SVB PÆNA
CONFESSI ET CONVICTI RITE CITATO ET
NON COMPARENTE IN INTEGRVM
RESTITVENDO**

QVAM,
IN PERANTIQVA VNIVERSITATE HIERANA
ILLVSTRIS JCTORVM ORDINIS PERMISSV
RECTORE ACADEMIÆ MAGNIFICO
DN. TOBIA JAC. REINHARTH,

JCTO, SACRI PALATII CÆSAREI COMITE, IVRID. FACVLT. ASSESSORÆ
ET PROFESS. COD. PVBL. ORDIN. CIVITATIS STNDICO
ET CONSVLE,

SVB PRÆSIDIO
DN. CONR. WILHELMI *Streckers/*

JCTI, FACVLTATIS IVRIDICÆ, NEC NON JVDICII ELECTORALIS PROVIN-
CIALIS ASSESSORIS, PROFESS. PVBLICI ET CIVITATIS
ERFORDIENSIS SENATORIS,

PRO LICENTIA

SVMMOS IN VTROQVE JVRE HONORES ET PRIVILEGIA
DOCTORALIA LEGITIME CAPESSENDI,

HORIS LOCOQVE CONSVETO

PLACIDÆ ERVDITORVM DISQVIVISIONI SVBMITTIT

CHRISTIANVS *Sottlieb* *Schmann/*

ADV. IN ELECT. SAXON. LEGITIMAT.

DIE XV. OCTOBR. A. M DCC XXXI.

ERFORDIÆ, Typis JOH. CHRISTOPH. HERINGII, Acad. Typogr.

DISSERTATIO PRAECURIALIS IURIDICA

DE MINORIBUS
IN CAUSA CRIMINALI
AD PRESTANDUM IURAMENTUM
TUM EVANGELICUM SVB PENA
CONFESSI ET CONVICTI RITE CITATO ET
NON COMPARENTE IN INTEGRUM
RESTITVENDO

IN PERKINOVIA UNIVERSITATE MERANA
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS PERMISSVS
RECTORE ACADEMIE MAGNifico
DN. TOBIA JAC. REINHARTH

DN. CONR. WILHELM

PRO FACULTATE
SVMOS IN VITIOVE IURE HONORES ET PRIVILEGIA
DOCTORIA LEGITIME CAPESSENDI

CHRISTIANVS

DIE 20 OCTOBRI ANNO MDCCLXXXV

EX AEDIBUS...

§. I.

Aud exiguo de jure nostro Romano-Germanico MINORENNITATEM gaudere privilegio, vel iis vix ignotum esse potest, qui vel primis, quod ajunt, labris juris prudentiam degustarunt: Inter præcipuas quippe causas Restitutionis in integrum est ÆTAS MINORENNIS relata. *L. 1. §. 1. ff. de minoribus 25. annis*, in quo toto Titulo hac de re agitur.

§. II.

Est autem ÆTAS MINORENNIS de jure Saxonio quidem quæ infra XXI. de jure civili autem Romano quæ infra 25. annos subsistit, teste vel ipsa Rubrica Tituli modo allegati, quod quidem tempus præcise admodum de momento in momentum computatur, ut ipsa hora, imo ipsum momentum horæ, quo quis natus est, spectetur, modo illud sciatur, & probari possit; MINORENNITAS enim ab allegante eam probanda est. *L. cum re minore. 9. C. de Probat. L. Siminorem 4. C. de in integr.*

A 2

rest.

rest. min. ad cujus probationem tamen scriptum parentum testimonium, tempore nativitatis consignatum, sufficere puto, præsertim in casu, quo ii jam vita sunt defuncti, tunc enim nullus suspicioni est locus, quod illud in favorem filii sit confictum; licet enim BACHOV. ad TREVTLER. *Disp. XI. th. 8. lit. E. & F.* statuatur, merito parentum depositionem de MINORENNITATE filii suspectam esse habendam, & hinc contra TREVTLERVM l. c. & MAVRITIVM de *restitut. in integr. c. 317.* probandam potius sententiam eorum esse, qui testimonium parentum facere ad summum probationem semiplenam docent, existimet, quam etiam communioem opinionem esse colligatur ex notatis FRANC. de CALD. in L. 3. C. de *Restit. in integr. verb. minoribus n. 13.* ei tamen, si de omni casu id intellectum velit, subscribere non possum.

§. III.

Saltim enim excipiendi erunt hi duo casus, si nimirum 1) parentes sint demortui, antequam restitutione in integrum ipsorum filio opus aliquando futurum scire vel etiam præsumere potuerunt, & 2) si per testes probari possit, in libello quodam, vel etiam scheda, ipso nativitatis tempore, vel paulo post illud, anno tantum id ipsum fuisse; utpote in quibus duobus casibus omnis testimonii falsi suspicionem exulare crediderim. Atque hoc cum falsi grano etiam intelligendum esse videtur effatum SFORT. ODDI de *restitut. in integr. Qu. 37. art. 12.* & MENOCHII de *arbitr. Jud. quest. L. II. Cent. 2. Casu 116. n. 4. & 5. & L. II. præsumt. 51. n. 9. & 10.* quod nec libris parentum, in quibus natales libe-

ro-

rorum descripti sunt, simpliciter plena fides tribuenda sit; extra enim commemoratos duos casus fieri utique facile posset, ut in favorem filii, præsertim si restitutio rem majoris concernat momenti, noviter ejusmodi conficere libellum, & prolubitu minorem fingere queant ætatem.

S. IV.

Ratio autem, quæ me non tammovet, quam cogit, ut ita statuam, hæc est: quod aliter, quam tali tempore nativitatis scripto testimonio, plane in possibile sit, probare veram filii, filiæve ætatem, si necessitas exigat, ut non aliquot solum dierum, sed & horarum, horæ quadrantum vel adeo minorum plane ratio sit habenda, v. g. si probandum esset, aliquem esse natum A. 1682. d. 10. April. hora X. antemeridiana, & quidem tribus ejusdem quadrantibus ante undecimam. Libri enim baptismales Ecclesiarum frustra in tali casu consuluntur, siquidem dies quidem baptismatis in iisdem, non autem dies nativitatis, ne dum hujus hora aut horæ quadrans consignari solet; qui igitur aliunde probari poterit nativitatis dies, diei hora, horæque quadrans vel minutum, prorsus, quam ex tali omni suspitione carente a parentibus facta nativitatis consignatione?

S. V.

Ipsorum annorum computationem quod attinet, ea longe majori adhuc laborat difficultate, ut ut a nemine, quantum novi, in scripto aliquo publico animadvertam; difficultatem parit diversa annorum naturaliter & civiliter consideratorum quantitas. Equidem

dem omnes, quantum scio, in eo consentiunt, computationem non civiliter, sed naturaliter esse instituentiam. Vid. STRUV. in *Synt. Jur. Civ. Exercit. VIII. th. XLII.* LAVTERBACH. in *Compend. Jur. ad rit. de Minor.* & alii plures, sed vix, ac ne vix quidem credo, hoc ipsum estatum, si in genuina verborum significatione accipiatur, menti ipsorummet, vel ullius saltem eorum esse consentaneum. Si enim naturalis, non civilis annorum quantitas in hac computatione esset spectanda, minorennitas nullius sane sciri posset, nisi in consilium adhibitis Ephemeridibus Astronomorum.

§. VI.

Citra controversiam quippe quantitas anni naturalis est tempus illud, quod præterlabitur, usque dum Sol in eodem Ecclipticæ puncto ex terra est conspiciendus, in quo conspiciendus erat illo temporis momento, unde anni initium sumitur. Sit e. g. hoc temporis initium Anni 1682. d. 10. April. st. v. h. X. matutinæ ultimus quadrans, quo præcise tempore Sol ex terra conspiciendus fuit in *gradus primi scrupulo 57. Tauri, juxta Ephemerides ARGOLI*, simulac igitur hunc locum in Signo Tauri attigit Sol ex terra visus, annus naturalis fuit præter lapsus, contigit autem hoc A. 1683. d. 10. April. st. v. horæ VIIIvæ minuto 47mo; & de-
nuo A. 1684. (qui fuit intercalaris) d. 9. April. st. v. horæ Xvæ minuto 56to. Unde apparet, quantitatem anni naturalis non esse eandem, etenim ab A. 1682. d. 10. April. st. v. horæ Xvæ ultimo quadrante usque ad A. 1683. d. 10. April. st. v. horæ VIIIvæ minutum 47mum, elapsi sunt 364. dies & 22. horæ, unico

unico demto minuto; ab A. 1683. autem d. 10. April. ft. v. horæ VIIIvæ minuto 47mo, usque ad A. 1684. d. 9. April. ft. v. horæ decimæ minutum 56tum, elapsi sunt dies 365. horæ 2. Posterior igitur annus naturalis superavit priorem 4. hōris & I. minuto. Sæpius autem longe adhuc major est differentia, ut vel exinde conjici possit, quod anni naturalis quantitas media seu medioeris deprehendatur ab Astronomis 365 dierum, 5 horarum & 49. minutorum.

§. VII.

Si igitur naturaliter, seu secundum quantitatem naturalem annorum instituenda esset computatio & quidem secundum tenorem juris civilis, quo, elapsis demum 25. annis, incipit majorenuitas, ex Ephemeridibus indagandum esset, quo die & hora, horæque quadrante vel plane minuto vigesima quinta vice illud punctum Ecclipticæ attingeret, ex quo conspicidus fuit è terra tempore nativitatis alicujus. E.g. si hoc sit A. 1682. d. 10. April. ft. v. horæ decimæ ultimus quadrans, quo temporis momento, ut dixi, Sol occupavit in signo Tauri *grad. 1. scrupulum 57mum*, Sol idem punctum Ecclipticæ vigesimum quintum attigisse deprehenditur A. 1707. d. 10. April. ft. v. seu d. 21. April. ft. correcti horæ 12. anteridianæ minuto undecimo. Cave autem per horam 8vam, 10vam, 12vam intelligas more vulgo, sed perperam recepto, illas, quæ incipiunt, dum campana pulsus 8. 10. 12. dedit, tum enim reverâ currere incipit hora 9na, 11ma & prima pomeridiana; octo enim campanæ pulsus indicant, octavam jam elapsam esse horam, & sic de reliquis etiam est judi-

dicandum. Octava igitur hora e. g. est illa, quæ currere incipit post 7. campanæ pulsus, adeoque duodecima illa, quæ post II. campanæ sonitus decursus sui initium capit.

§. VIII.

Quotusquisque autem Jctorum dicet, eum, qui natus est antea commorato tempore, A. 1707. d. 10. April. ff. v. horæ 12mæ minuto undecimo majorennitatem attingere? nonne unusquisque eorum contendet, jam horæ decimæ illius diei ultimo quadrante id fieri, vel factum esse? Ast nonne hinc clarissime elucescit, ex ipsorum mente non naturalem, sed civilem annorum computationem adhibendam esse. Est nimirum Civilis computatio, quæ quantitate annorum civili nititur, hæc autem est 365. dierum, anni communis intuitu, & 366. dierum, si annus sit intercalaris; quæ duo annorum genera ea lege se invicem sequuntur, ut quoscunque tres communes, incipiendo à primo Nativitatis Christi, (vel accuratius loquendo; à primo æræ vulgaris Dionysianæ, hæc enim, uti ex Chronologicis constat, duobus annis inferior est tempore Nativitatis Christi) anno, excipiat unus intercalaris; ut adeo quartus quisque talis sit, indeque nota characteristica anni intercalaris sit, si ejus numerus deprehendatur pariter par, h. e. talis, quem juxta Euclideam definitionem, par per parem metitur, seu ut magis ad captum Matheseos expertorum loquar, cujus dimidium est numerus par. Reliqui autem omnes, sive ipsorum numerus sit par, sive impar, sunt anni communes, & consequenter nonnisi 365. dierum. Ita e. g. annus præce-

præcedaneus 1730. æque ac præfens 1731. fuit annus communis, licet ipfius numerus 1730. fit par; aft futurus annus 1732. erit intercalaris, quia ipfius numeri dimidium, nimirum numerus 866. eft numerus par.

§. IX.

Scire ayes, quid Jctos in eum induxerit errorem? conjeftu facile eft, *πρόσθεσις* *ἡμερών* fuiffe, quod fuppoferint, quantitatem naturalem annorum plane effe unam eandemq; qui error condonandus omnino eft, rerum Aftronomicarum & Calendariographicarum ignaris, quales tantum non omnes funt. Non folum enim in Aftronicis hofpes fcire nequit inæqualitatem annorum naturalium, fed & eadem ipfi fere plane incredibilis eft, & falfitatis fumme fufpecta, utut firmo fatis experientiæ talo, obfervationibus nimirum Aftronomorum, nixa.

§. X.

Juxta computationem civilem autem effe aliter nequit, quam ut quisque eo ipfo anni vigefimi quinti die, horâ, horæque minuto majorenitatem confequatur, quo quidem natus eft. Dubium autem hic non exiguum enafcitur, quod à nemine DDrum, quantum conftat, animadverfum eft, quo die nimirum d. 29. Februarii anni intercalaris natus, majorennitatem confequatur; num d. 28. Februarii, an d. 1. Martii? annus enim quisque communis, in qualem incidit majorennitas anno intercalari nati, caret 29no Februarii. Adeo ambigua certe eft hæc quæftio, ut

B

vix

31X 2

vix decisionem satis fundatam admittere videatur. Et enim pro d. 28. Februarii hæc militant argumenta: quo die quis natus est, eò die etiam, juxta computationem civilem, consequitur majorennitatem. Atqui natus die 29. Febr. natus est die ultimo Februarii, ergo etiam die ultimo Februarii, & adeo 28vo ejusdem Mensis in anno communi, qualis semper est vigesimus quintus ab anno intercalari, taliter natus majorennitatem consequitur. Porro: Juxta computationem civilem quilibet majorennitatem consecuturus, superare debet sex annos intercalares & 19. communes, 4. enim in 25. non nisi sexies continentur, & ex quatuor annis quibusque sese ordine sequentibus, non nisi unus est intercalaris; Atqui die 28. Febr. anni à nativitate vigesimi quinti, superavit quis d. 29. Februar. anni intercalaris natus, 6. annos intercalares & 19. communes; Ergo etiam dicto die majorennitatem consequitur.

§. XI.

Minoris veritas in posteriori argumento inde evinci potest, quod necessario unicuique, qui natus est anno intercalari, anni à nativitate 5tus, 9nus, 13tius, 17mus, 21mus, & 25tus sint intarcalares, quoniam nimirum quartus quisque post intercalarem annus est item intercalaris; atqui natus die 29. Febr. anno à nativitate 25to d. 28. Febr. omnes illos annos, & adeo 6. intercalares, cum 19. communibus superavit; Ergo etiam dicto die majorennitatem consecutus est.

§. XII.

§. XII.

Vicissim pro I. die Martii hæc adduci possunt argumenta : Qui die 29. Febr. est natus, ille est natus die 28vum ejus Mensis immediate subsequente, & per consequens hoc die, anni à nativitate 25ti demum consequi potest majorennitatem, per axioma : quò die quis natus est, illò etiam consequitur majorennitatem : atqui I. dies Martii immediate sequitur 28vum Febr. in anno communi, ergo etiam illò, non vero hoc die majorennitatem consequitur. Porro : qui die 28. Februarii anni intercalaris natus est, ille citra dubium illo die, post 25. annos, majorennitatem consequitur ; Ergo, qui uno die tardius, nimirum 29no ejusdem mensis natus est, etiam uno die tardius & adeo die I. Martii in anno communi majorennitatem consequi debet. Quod ultimum argumentum reliqua omnia robore vincere mihi quidem videtur, atque hinc commovet, ut posteriori adstipuler sententiæ. Quid autem ad contraria regeri possit, JCtis & Lectori harum rerum curioso indagandum merito relinquo, cum chartæ huic dissertatiunculæ destinatæ angustia, non permittat, ut dubio huic dilucidando ulterius immerer. Regredior igitur ad id, unde, re ipsa sic exigente, digressus sum, privilegium nempe MINORENNIVM, consistens in *Restitutione in integrum*.

§. XIII.

Restituitur nimirum MINORENNIS regulariter contra
 B 2 quæ-

quæcunque cum ipso gesta, in quibus, ceu LL. lo-
 quantur, ob lubricum ætatis lapsus aut captus est, *L. 1. §. 1. L. 7. pr. L. 11. §. 2. & L. 38. ff. de Minorib.* Sive ni-
 mirum quid gestum fuerit extra Judicium, ut contra-
 hendo, *all. L. 7. ff. r. d. & rot. tit. C. si adversus vendi-
 tionem cum mult. tit. sqq. a contractu recedendo all. L. 7. §. 2. ff. de Minorb. & tit. C. si advers. solut. hæredita-
 tem adeundo, repudiandove, modo res adhuc sit inte-
 gra. L. quodsi 24. §. Scævola 2. ff. eod. & r. r. C. si Min. ab hæredit. se abstin. itemque r. r. C. siutomiss. hæred. quid? quod & contra omissam hæreditatem restitutus ite-
 rum auditur contra aditionem, *all. L. 7. §. 9. ff. de Minor. sive in Judicio ej. L. 7. §. 4. pen. & ult. ut & L. 8. eod.**

§. XIV.

Gaudet autem MINORENNIS Privilegio Restitutionis, etiamsi Curator ipsi adstiterit, vel hic solus ipsius loco contraxerit, *L. Tutor. 47. ff. eod. tit. L. 1. 2. 3. & ult. Cod. si tutor vel Curat. interv.* sufficere enim putatur, MINORES, ideo, quia ob ætatis lubricum sibi ipsis recte prospicere nequeunt, læsos esse, *L. 1. pr. eod. licet etiam eum Decreto contractus, e. g. venditionis, fuerit celebratus. L. 11. C. de præd. minor. aut res publice vendita, & plus licitanti addicta, L. 7. §. 7. L. 9. pr. & L. pen. eod. quæ tamen LL. monent, hisce casibus parcius concedendam esse restitutionem.*

§. XV.

§. XV.

Adversus etiam ipsum Fiscum, licet hic insignitissimis alias gaudeat Privilegiis, restitutio MINORENNI non denegatur, adeo nimirum, ut licet quadriennii lapsus obster iis, quorum res a Fisco venditæ, §. ult. *Instit. de usucap.* adversus illius temporis lapsum, nihilominus restituitur MINORENNIS læsus, *L. 1. §. 2. C. si adv. Fisc. excepto casu*, quo res vendita fuit ob debitum Fiscale, nisi tamen etiam hic collusio & fraus intervenerit, & inde res vilius aut saltem omissa solennitate vendita fuerit, ibi enim nihilominus, restitutione subvenitur MINORENNI *L. fin. C. d. r.*

§. XVI.

Dictum §. XIII. fuit, tam in rebus extra iudicium, quam in iudicio actis Restitutioni MINORVM locum esse; sic e. g. datur Restitutio contra omittas probationes, *L. 18. §. 36. ff. de Minor.* item contra sententiam, quæ in rem iudicatam transit, utut MINOREM defendente Curatore latam, *L. 16. §. ult. ff. eod. t. r. C. si advers. rem iudic. & L. ult. ff. de in integr. rest.* nec non contra desertionem causæ, post litem contestatam, sive ab Actore sive Reo factam, *L. 7. §. ult. de Minor. & contra appellationis omissionem, L. eod. §. penult.*

§. XVII.

Porro autem non solum in Civilibus, sed & Criminalibus

minalibus causis subvenitur subinde MINORENNI, Restitutione in integrum. Quamvis enim in criminibus ætatis suffragium MINORES non juvare, nec maiorum mores animi infirmitatem excusare voluerint Impp. SEVERVS & ANTONINVS L. 1. C. si adv. delict. rest. post. confirmantes hoc ipso Jcti Tryphonini sententiam, quam ex ejus *Disputationum libris* desumptam L. 37. ff. de Minor. inseruerunt Pandectarum compilatores, quæ vetat, ætatis excusationem adversus præcepta LLgum ei concedi, qui dum LL. invocat, contra eas committit; hæc tamen solum de veris delictis, quæ nimirum ex dolo proficiscuntur, minime vero de culposis, ubi dolus abest, & culpa solum intervenit, intelligenda esse, illa ipsa allegata antea L. 1. C. si adv. del. abunde docet, utpote quâ Minoribus non ex animo, sed extra, delictum committentibus, Restitutionis beneficium tribuitur, quam restrictionem hinc etiam approbant, ut alios taceam, BRVNEMANN. in d. L. ut & PEREZ in *Comm. ad Cod. h. t. qui n. 3.* existimat, hanc ipsam restrictionem insinuari etiam a JCTO TRYPHONINO in *alleg. L. 37. ff.* dum ait: minori XXV. annis in delictis non subveniri per in integr. Restitutionem, nisi quatenus interdum miseratio ætatis ad mediocrem poenam Judicem perduxerit; cui tamen opinioni subscribere non possum; Quemadmodum enim in Civilibus MINOR per Restitutionem in integr. omnia recipit, L. 27. §. 1. ff. de Min. LAVTERBACH. in *Comp. F. h. t.* ita etiam in Criminalibus Restitutio in integr. non poenæ mitigationem, sed plenariam aboli-

abolitionem importat; qui enim in integrum restituitur, quæso, dici potest, cui poena, utur mitior, irrogatur?

§. XVIII.

Atque ex hæcenus dictis iudicium ferri potest de quæstione: *utrum MINORENNIS sub confessi & convicti poena ad præstationem juramenti purgatorii in causa criminali rite citatus & non comparens in integrum restituendus sit, nec ne?* quæ satis dubia nec certâ lege definita nonnullis censetur. Reverâ pro Negativa haud parum militare videtur, quod HERMOGENIANVS in *L. 8. ff. de Min.* pronunciat: Minorem etiamsi quasi contumax condemnatus sit, nihilominus restitutionis auxilium implorare posse; unde, vi oppositorum infertur: Ergo, si ut vere contumax condemnatus sit, Restitutio in integrum ipsi deneganda erit; quare etiam unanimiter Ddres statuunt, si veram commiserit contumaciam MINORENNIS, eum Restitutionis in integrum beneficio carere, BACHOV. in *Comm. ad præta ff. & quidem ad tit. de Minor. Cap. XIV. p. 1122.* STRUV. in *Synt. J. Civ. Ex. VIII. th. 57.* LAVTERB. in *Comp. J. eod. tit.* Definiri autem solet vera contumacia, quæ præsumptæ, seu quasi-contumaciæ contradistinguitur, quod sit ea, quæ committitur, quando quis ter, vel semel etiam, sed peremptoriè, citatus, per malitiam non comparet, STRUV. in *Synt. J. C. Ex. IX. th. 69.* atqui dum MINORENNIS, dices forsan, in proposito casu sub poena confessi & convicti citatus non compara-

ru-

rurit, videtur sane veram contumaciam commisisse, & per consequens beneficio Restitutionis in integrum se indignum reddidisse.

§. XIX.

Ast si vel maxime videretur MINORENNIS hoc in casu commissæ contumaciæ reus, eò quod peremptorie & sub pœna conf. & convicti citatus non comparuerit, non tamen eapropter revera est talis; nonne enim, præter dolum & malitiam, aliæ & complures quidem causæ esse possunt, quæ ipsum vel in totum, vel saltim in tantum excusant? quid si morbus fonticus in causa sit, nonne in totum excusabitur, ut ut peremptorie citatus? & eo magis quidem, quod & Majorem hoc impedimentum satis redderet excusatum? quid si ex imperitia contumaciam hanc commiserit MINORENNIS, putans, talem cõminationem esse solum cujusdam terriculamenti ad instar citationi adjectam? quid si ex incuria & negligentia solum id factum esset? imo, quid si ex mera oblivione non comparuerit? nonne his omnibus in casibus abesset malitia, & per consequens nulla commissæ fuisset vera contumacia, sed solum quasi talis?

§. XX.

Satis igitur apparet, genuinam hujus quæstionis decisionem inniti debere huic distinctioni inter *veram* & *quasi-contumaciam*: ad illam autem non sufficit Citatio peremptoria, vel sub pœna conf. & conv. facta, sed
do.

dolus est essentialis requisitum. Dicendum igitur; quod quotiescunque ex dolo non comparuerit MINORENNIS, sub tali comminatione citatus, beneficii Restitutionis in integrum se omnino indignum reddiderit, per superioribus deducta: quotiescunque autem alia sit contumaciae causa, licet culpam non leuem involvat, e.g. crafta ignorantia, ipsi persuadens, factam comminationem executioni mandatam haud iri, incuria, negligentia, vel tandem oblivio, dicto beneficio adhuc locum esse, praesertim autem ultimo in casu, quando nimirum mera oblivio est in culpa. In singulis quippe hisce casibus, ob lubricum aetatis uti LLges loquuntur, lapsus est MINORENNIS, & per consequens juxta earundem tenorem ipsi beneficio Restitutionis est succurrendum.

§. XXI.

Quid si vero MINORENNIS nec ex falsa persuasione, inanem fore comminationem, nec ex incuria aut negligentia, multo minus ex oblivione, aut ulla alia simili ex causa meram culpam involvente, sed ex proposito prorsus & deliberato animo non comparuerit; sufficetne hoc ad veram contumaciam, & privationem per consequens beneficii Restitutionis in integrum? respondetur negando cum SCHOEPPERO in *Synops. Jur. Priv. tit. de Minor. n. 29.* ratio est; quod praeter id, quod dictum, requiratur citatio simultanea Curatoris, qua intermissa, ne culpam quidem, ne dum dolum committit MINORENNIS non comparendo,

C

ne-

nemo enim videtur dolo facere, qui jure suo utitur, L. 55. ff. de Reg. jur.

§. XXII.

Sed adhuc aliæ, haud vanæ suppetunt rationes, quare MINORENNI in judicio non comparente, ut ut sub comminatione confessi & conv. citatus in causa Criminali fuerit, concedenda nihilominus sit in integrum Restitutio. Prima hæc esse potest, argumentando â majori ad minus: Nimirum extra dubitationis aleam positum est, restitutione in integrum gaudere MINORENNEM contra confessionem temerariam veri delicti, LAUTERBACH in Comp. It. rit. de Minor. SCHOEPFER in Synops. Fur. pr. eod. rit. n. 30. Nec auctoritate sola Ddrum nixus id assero, sed expressè id ipsum pronunciat ULPIANUS, in L. 6. §. pen. ff. de Confessis. dicendo: *Minorem a confessione sua restituemus.* Quid clarius, quæso dici potest? Accedit, quod alias etiam MINORENNIS, nimirum in temeraria negatione damni dati, quæ poena dupli punitur, Restitutione in integrum, contra hanc dupli poenam, gaudeat, eo effectu nimirum, ut confessio æquiparetur, nec plus præstare cogatur, quam si ab initio damnum datum fuisset confessus, L. 9. §. 2. vers. sed si. ff. de Minor.

§. XXIII.

Altera ratio, argumentò a minori ad majus ductò, hæc esse potest: In Civilibus causis, etiam si sub poena confessi & conv. citatus sit MI-

NO-

NORENNIS, ni id factum sit simul sub pœna amittendi beneficii Restitutionis, subvenitur ei hoc beneficio; cur ergo in Criminalibus, utpote majoris plerumque præjudicii causis, ei eadem carendum sit, sane haud apparet, præsertim cum aliàs in Citationis materia haud raro argumentum à causis Civilibus ad Criminaliales ducatur. Atque hæc procul dubio rationes etiam Inclytam Facult. Jurid. Lipsiensem moverunt, ut M. Octobri MDCXXVII. in simili casu, non condemnandum MINORENNEM, sed, sub jacturâ beneficii Restitutionis in integrum, denuò citandum esse, pronunciaverit.

XXIV.
 Hæc sunt L. B. quæ Dissertatione hac Inaugurali tradere placuit. Longe adhuc fufius quidem de iis ipsis, quæ legis, potuiffem agere; tempus autem, cujus pro circumstantiarum ratione a me quoque ratio probe erat habenda, quid quod cui insidiari pene coactus sum, plura addere non permisit. Accipies tamen, prouti confido, hæc pauca fronte serena non minus quam animo æquo, quod quemadmodum in votis est, ita has ipsas pagellas placidæ Tuæ censuræ lubens subjicio. Ita Vale!

T A N T V M.

COROLLARIA

I.

Sponsa, ob stuprum sponsi ante sponsalia contracta perpetratum, atque ab ipsa ignoratum, matrimonii consummationem detrectare, atque istam repudii causam jure suo urgere potest.

II.

Legatum rei Legatario propriae & hinc alienae in testamento relictum, non pro inutili aut invalido est habendum, licet haeres institutus aestimationem rei legatae praestare non teneatur.

III.

Cui servitus in fundo alieno competit, ad certam quandam onerum fundo servienti inhaerentium realium ratam exsolvendam, nullo jure tenetur.

1511

153

99 A 6958

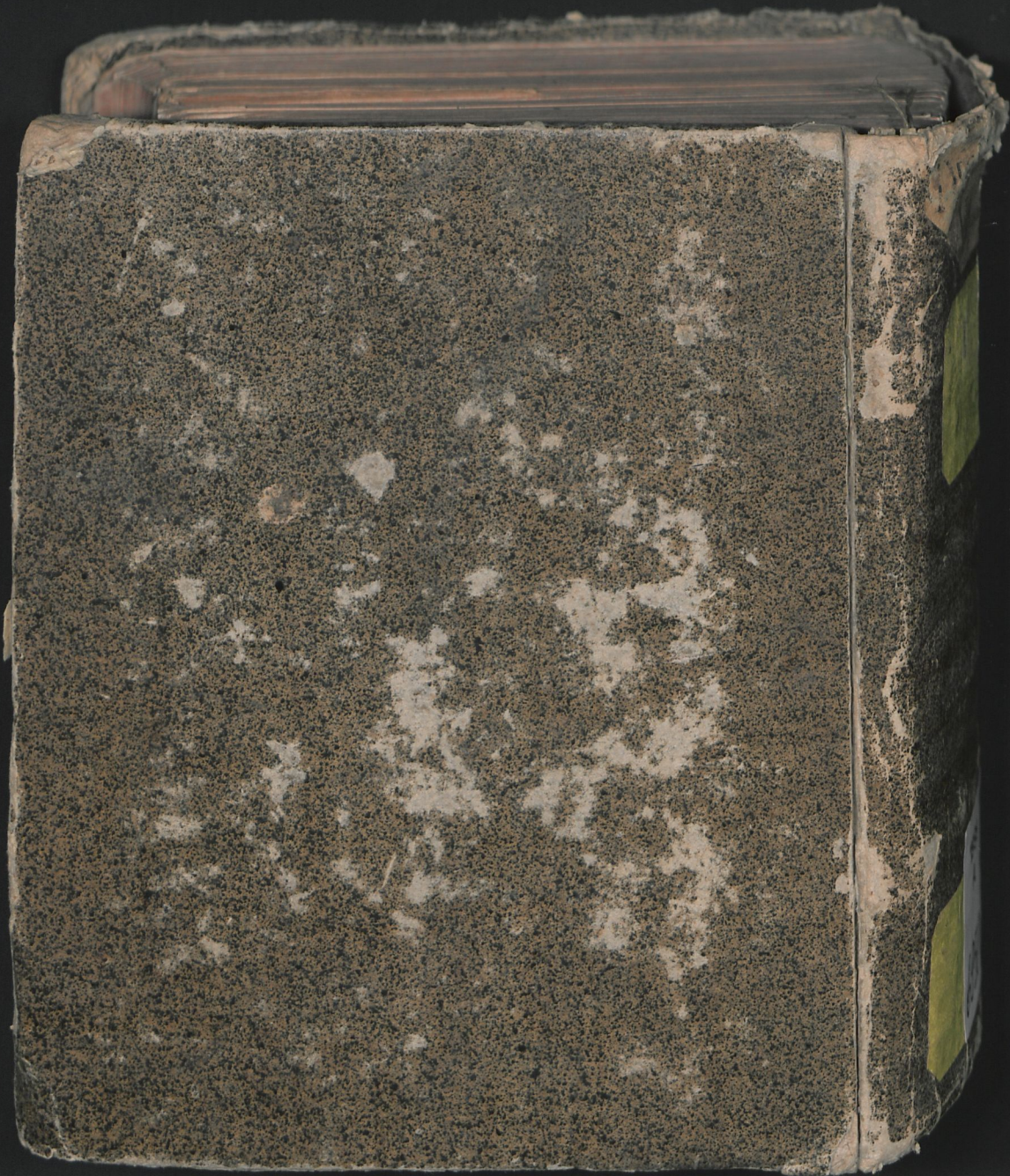
ULB Halle 3
002 928 515

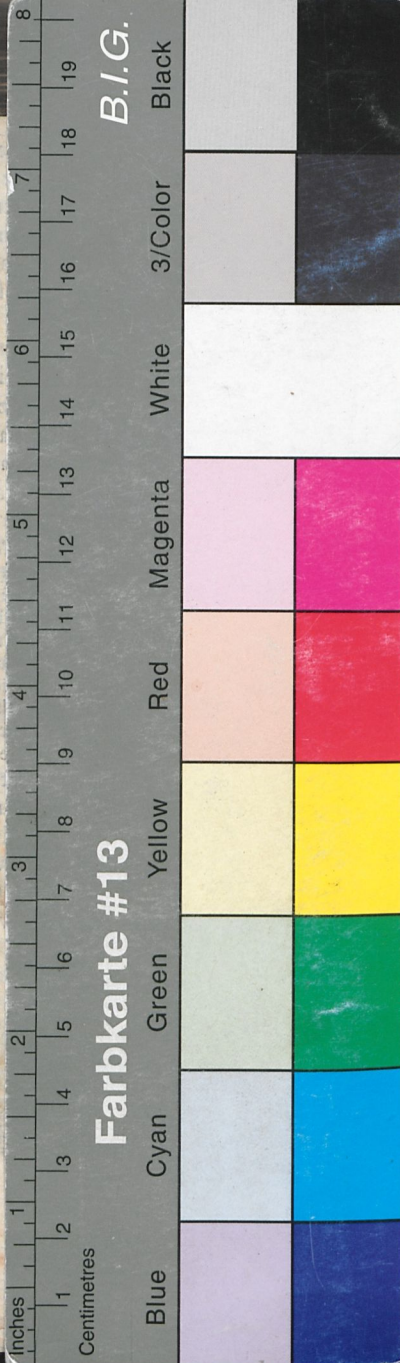

VD19

Rehrad

B.I.G.

Farbkarte #13

39

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA

**DE MINORENNI
IN CAUSA CRIMINALI
AD PRÆSTANDVM IVRAMEN-
TVM PVRGATORIVM SVB PÆNA
CONFESSI ET CONVICTI RITE CITATO ET
NON COMPARENTE IN INTEGRVM
RESTITVENDO**

QVAM,
IN PERANTIQA VNIVERSITATE HIERANA
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS PERMISSV
RECTORE ACADEMIÆ MAGNIFICO
DN. TOBIA JAC. REINHARTH,

JCTO, SACRI PALATHI CÆSAREI COMITE, IVRID. FACVLT. ASSESSORE
ET PROFESS. COD. PVBL. ORDIN. CIVITATIS STNDICO
ET CONSVLE,

SVB PRÆSIDIO

DN. CONR. WILHELMI Streckers/
JCTI, FACVLTATIS IVRIDICÆ, NEC NON IVDICII ELECTORALIS PROVIN-
CIALIS ASSESSORIS, PROFESS. PVBLICI ET CIVITATIS
ERFORDIENSIS SENATORIS,

PRO LICENTIA

SYMMOS IN VTROQVE IURE HONORES ET PRIVILEGIA
DOCTORALIA LEGITIME CAPESSENDI,

HORIS LOCOQVE CONSVETO
PLACIDÆ ERVDITORVM DISQVISITIONI SVBMITTIT

CHRISTIANVS Gottlieb Schichmann/

ADV. IN ELECT. SAXON. LEGITIMAT.

DIE XV. OCTOBR. A. M DCC XXXI.

ERFORDIÆ, Typis JOH. CHRISTOPH. HERINGII, Acad. Typogr.

